

være meget værd, netop fordi enhver kan bruge dette Tegn; men naar man affrører denne almindelige Udgang til at bruge det, og det samtidig bliver fastslaaet, at de, der have indregistreret de paagældende Varemærker, have Ret til ogsaa fremtidig at benytte dem, saa blive de et meget værdifuldt Aktiv, om maaste ikke for ham, der laver Sundhedsvin, saa i hvert Fald for dem, der sælge Forbindingsager, for de Vandagister, der have indregistreret disse Mærker. Utsaa ud fra denne Betragtning, naar der er Tvivl hos Forslagsstillerne, om hvorvidt vedkommende ikke kunne gaa til Domstolene og saa deres Ret opretholdt, forekommer det mig, at man fra deres Standpunkt maa være meget betænkelig ved, at dette vedtoges. Maa jeg dernæst gøre opmærksom paa, at den ærede Minister utvivlsomt ikke har Ret i, at det staar frit for Lovgivningsmagten eller for Registratør eller for Regeringen at nægte eller ikke at nægte Fornyetelsen af Varemærket, naar Ejeren hvert 10de Aar forlanger det fornyet. Nej, dette er en ubestridelig og ubestridelig Ret for Ejeren, der er tillagt ham ifølge Varemærkelovens § 9. Grunden til, at man overhovedet har foreskrevet en Fornyetelse af Mærket, er kun den, at man ikke vil have Varemærkerregisteret belejret med Mærker, som det i Virkeligheden ikke har Interesse at opretholde. Derfor er der foreslaaet en periodisk Fornyetelse imod et meget ringe Bederlag; kun de Foll, der have Interesse i at bevare deres Mærke, ville give denne Interesse Udslag derigennem, at de forlange dem fornyede; men Ketten er ubestridelig fastslaaet, og kan ikke betages dem uden at berøbe dem en velerhvervet Ejendom. Jeg skal paa ny gøre opmærksom paa, at den nuværende Varemærkelov af 1890 har den udtrykkelige Bestemmelse med Hensyn til de Varemærker, der indregistreres i Henhold til den tidligere Lov af 1880, at Bestemmelserne i Loven af 1890 vel træde i Stedet for den tidligere Lov, men at dette ikke har Indflydelse paa den i Medfør af sidstnævnte stedfundne Registrering eller dennes Retsvirkning. Dette viser, at man tidligere har været fuldstændig paa det rene med, at den Registrering, der en Gang har fundet Sted i Henhold til den gældende Lovgivning, er retlig og lovlig bestaaende, og at det ligger uden for Lovgivningsmagtens Myndighed uden Erstatning at gøre Forandring i en saaledes bestaaende Retslighed.

Ordføreren (M. Nielsen): Jeg skal ikke blande mig i den Meningsforstel, der er mellem det ærede Medlem for Kjøbenhavns

7de Valgkreds (C. Hage) og den højtærede Minister om Ejendomsretsspørgsmaalet i Henhold til den foreslaaede § 6, men jeg skal kun sige, at det Flertal i Udvalget, der har tiltraadt Forslaget om denne ny Paragraf, ikke har delt det ærede Kjøbenhavnske Medlems Mening om Sagen. Hvis man havde gjort det, havde man selvfølgelig ikke tiltraadt Forslaget. Jeg skal i Anledning af det 2de Ord, jeg sagde, og de Bemærkninger, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds fremkom med, gøre en enkelt Bemærkning. Naar det ærede Medlem sagde, at der efter 2den Behandling ikke var kommet noget som helst nyt Moment frem, hvorefter denne Bestemmelse om det røde Kors burde genindsættes, saa gælder dette altsaa for det ærede Medlems Vedkommende, men det gælder f. Eks. ikke for mit Vedkommende og ganske sikkert heller ikke for andre ærede Medlemmer af Udvalget. Netop efter 2den Behandling fik vi ved Forhandling med en Mand, som er særlig sagkundig paa dette Gebet, oplyst, at Betegnelsen og Benævnelsen "Røde Kors" bruges af endog rent uskure Forretninger, og det mente vi, at der burde sættes en Stopper for, særlig da man i det hele er enig i den ærede Ministers Udtalelse om denne Institutions Betydning. Dette har jeg villet sige, fordi jeg ikke vil have Ord for at have udtalt mig ukorrekt i det første 2de Ord, jeg sagde, og hvori jeg netop berørte de ny Momenter, der vare komne frem efter 2den Behandling her i Tinget.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 1 til § 3 af Indenrigsministeren, tiltraadt af Udvalget:

2det Stykke udgaar, og i Stedet for sættes:

„En Varebetegnelse, der bestaar i Angivelse af Mønt, Maal eller Vægt, betragtes ikke som en Angivelse af Varens Frembringelsessted. At der til en Varebetegnelse er brugt et andet Sprog end det Lands, hvor Varen er frembragt, eller hvorfra den er indført, er ikke tilstrækkeligt til at betragte Varebetegnelsen som en urigtig Angivelse af Varens Frembringelsessted, men Afgørelsen heraf beror tillige paa Varebetegnelsens Indhold.“

vedtoges uden Afstemning.